

L'escó

(ALDC, II, 295. L'escó)

Per a designar el 'banc llarg amb respatllet, sovint situat prop de la llar', el cat. or. usa *escon* (< cat. ant. *escaun* < llat. SCAMNU, reduït més tard a *escó*, fals singular analògic a partir del pl. *escons*, com de *fogons* → *fogó*), pron. o bé amb *o* oberta, etimològica, o bé amb *o* tancada; coneix també el compost *banc escon* (i *banc escó* 27, 44, o *escló* 57). *Banc* prové del germ. BANK arribat a través del llat. vg. de l'imperi occidental, completat amb determinants com *de fusta*, *de pedra*, *de descans*, *de dormir*, *de respatta*, *de*

la cuina, *de foc*, *de foguers*, al·lusius a la seva matèria, la seva funció, la seva estructura o la seva situació; encara cal afegir-hi compostos (*taulabanc* 123, perquè podia servir de taula; *setibanc* 116, de *seti* 'objecte per a seure-hi'; *caixabanc* 88, 97, 101, 107, 109, 110, 117, per la seva funció de caixa) o derivats (*banca* 143, *banqueta* 156, *banca* 25). Notem també *pedris* 71, 74, 76, 78, 83, *cadira* 1, 87, 94 i *cadira de foc* 122.

Escó, *escon* i *banc escon* són els mots normatius.

